

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C120 – WON11**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Woonbeleid, Stedelijk Beleid en Energie

van 11 februari 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Robrecht Bothuyne tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het overschot aan warmte-krachtcertificaten	3
Vraag om uitleg van mevrouw Patricia De Waele tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de leegstandsheffing	4
Vraag om uitleg van de heer Dirk de Kort tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het complexe en uitgebreide inschrijvingsstelsel voor sociale woningen	7
Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de keuring van elektrische installaties in de sociale woningen	9
Vraag om uitleg van de heer Robrecht Bothuyne tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de energieconvenanten	11
Vraag om uitleg van mevrouw Tine Eerlingen tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) en Minaraad tot administratieve vereenvoudiging bij de toekenning van energieprijzen en de invoering van één energieloket	13

■

Voorzitter: de heer Jan Penris

Vraag om uitleg van de heer Robrecht Bothuyne tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het overschot aan warmte-krachtcertificaten

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Lieten.

De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Voorzitter, minister, collega's, in de marktmonitor 2009 van de Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt (VREG) kunnen we lezen dat het aantal in te leveren warmte-krachtcertificaten voor 31 maart 2009 in totaal 1.750.076 bedroeg. Er waren in totaal 2.634.501 warmte-krachtcertificaten beschikbaar voor inlevering op 31 maart 2009, zodat er een overschot was van 884.425 certificaten. Nadat alle inleveringen gebeurd waren, bleven er nog 885.091 warmte-krachtcertificaten beschikbaar.

Voor warmte-krachtkoppeling werd destijds een systeem in het leven geroepen waarbij WKK-operatoren per megawatt primaire energie die ze besparen, één certificaat ontvangen. Die kunnen ze verkopen aan elektriciteitsleveranciers die op hun beurt, voor 31 maart van het lopende jaar, een quotum aan certificaten moeten inleveren bij de VREG. Het quotum is mede afhankelijk van het elektriciteitsverbruik, in die zin is het op dit moment nog wat onzeker. Indien we er echter van uitgaan dat de hoeveelheid geleverde elektriciteit in 2009 dezelfde is als in 2008, dan zullen er ongeveer 2 miljoen – maar er is ook sprake van 3,2 miljoen – warmte-krachtcertificaten moeten worden ingeleverd op 31 maart 2010.

Dit dreigt de markt van de WKK-certificaten te bedreigen omdat er voor de tweede keer een serieus overschot zou zijn waardoor er een daling van de waarde van de certificaten zou kunnen zijn. Voor sommige – vooral kleinere – WKK-operatoren dreigt dus de rendabiliteit van hun investering onder druk te komen staan. Blijkbaar zouden een aantal investeerders ook aarzelen om hun investeringen door te zetten in de loop van de komende maanden.

Minister, ik stelde graag volgende vragen. De meeste elektriciteitsleveranciers rekenen de meerkost door aan hun consumenten. Sommigen rekenen zelfs de prijs van de boetes door, terwijl ze hun certificaten goedkoper aankopen. Wat is uw reactie hierop? In welke mate zijn de leveranciers vrij om dit door te rekenen aan de consumenten? Kunnen we niet beter rekening houden met de rendabiliteit van een project en daar de steun aan koppelen? Minister, ik hoorde graag uw mening. Het WKK-systeem werkt degressief: de eerste 4 jaar krijg je certificaten voor 100 percent van de energiebesparing. Nadien daalt dat, uiteindelijk tot nul. Wordt deze degressiviteit aangehouden of zullen de doelstellingen worden aangepast?

De heer Jan Penris: Minister, ik heb vernomen dat de waarde van de certificaten inderdaad daalt van 40 naar 36 euro. Is die informatie juist? Is er een zicht op een nog verdere daling van de marktwaaarde van de certificaten? Als dit zo is, zullen een aantal bedrijven – vooral de serrebedrijven – in ernstige problemen komen. Ze hebben destijds investeringen gedaan met het oog op een bepaald bedrag dat ze voor hun certificaten zouden krijgen. Als ze nu vaststellen dat dit niet haalbaar is, dan vrees ik dat ze in ernstige problemen kunnen komen. Minister, misschien kunt u hierover ook meer uitleg geven?

De voorzitter: Minister Lieten heeft het woord.

Minister Ingrid Lieten: Voorzitter, collega's, zowel het certificatenstelsel van de groene stroom als dat van de warmte-krachtcertificaten (WKC), is erop gericht de elektriciteitsleveranciers te stimuleren om tegen een zo gunstig mogelijke kostprijs hun verplichtingen te realiseren. Op die manier creëert een elektriciteitsleverancier een prijsvoordeel ten opzichte van zijn concurrenten die aan een hogere kost hun verplichting vervullen en zeker dan de leveranciers die de boete zouden betalen. De kost voor de ecologische openbare dienstverplichtingen is met andere woorden een deel van de energiekost, en dus geen heffing.

De elektriciteitsleveranciers bepalen zelf welke kosten zij doorrekenen. Willen ze concurrentieel zijn ten opzichte van hun concurrenten, moeten ze eventuele hogere kosten die ze doorrekenen, compenseren door de rest van hun energieprijzen sterker te drukken. De mate waarin de elektriciteitsmarkt goed werkt, is in dezen dus belangrijk. Maar de leveranciers beslissen zelf om bepaalde kosten al dan niet door te rekenen.

Dit staat los van de efficiëntie en de effectiviteit van het ondersteuningssysteem voor WKK. Het is niet door het certificatenstelsel te hervormen of te vervangen door een ander ondersteuningssysteem, dat een door de leverancier doorgerekende kost zal wijzigen.

Het WKC-systeem zorgt ervoor dat de doelstellingen van de Vlaamse Regering inzake het stimuleren van investeringen in en inzake de productie van warmte-krachtkoppeling bereikt worden. En zelfs meer dan dat, omdat de VREG een aanzienlijk overschot van de WKC's ten opzichte van het quotum verwacht.

We bekijken nu hoe we het systeem in de toekomst verder laten evolueren. We consolideren de bereikte resultaten, en dragen verder bij aan de doelstellingen voor milieuvriendelijke elektriciteitsopwekking, reductie van broeikasgasuitstoot en andere milieudoelstellingen, dit alles zonder het gunstige investeringsklimaat dat dankzij het WKC-systeem is gecreëerd, te ondergraven en zonder dat bepaalde installaties te veel steun ontvangen.

De degressiviteit in het WKC-systeem is de uitdrukking van een economisch principe: een WKK-centrale heeft niet gedurende haar hele levensloop productiesteun nodig. Dit wel zo toepassen, zou tot een overdreven steunverlening en daardoor tot een onterechte maatschappelijke kost leiden. We willen immers geen afgeschreven WKK-installaties ondersteunen, als de uitbating ervan rendabel blijkt. De degressiviteit is dus een manier om de productiesteun toe te kennen, overeenkomstig de economische realiteit inzake de uitbating van een WKK-instelling.

De degressiviteit heeft als bijkomend gunstig effect dat op een bepaald ogenblik het quotum gehandhaafd kan blijven, zonder dat de prikkel voor het investeren in nieuwe WKK-capaciteit wegvalt. Dat er nu een overschot aan WKC's ten opzichte van het quotum wordt voorspeld, is mee het gevolg van de bouw van een grotere productiecapaciteit aan WKK-installaties dan oorspronkelijk werd verwacht. Vooral de installaties in de land- en tuinbouw kennen een veel bredere toepassing. Hierdoor is het effect van de degressiviteit te klein om het evenwicht tussen de WKK-productie en het -quotum te handhaven.

De minister heeft het Vlaams Energieagentschap en de VREG de opdracht gegeven elk vanuit de eigen taken na te gaan hoe het systeem en de markt van de warmte-krachtcertificaten in de toekomst nog beter kunnen worden ingezet om de Vlaamse doelstellingen te bereiken. We verwachten binnenkort hun antwoord.

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Ik dank de minister voor haar antwoord. Heeft ze al enig zicht op de timing van de werkzaamheden van het Vlaams Energieagentschap?

Minister Ingrid Lieten: Ik beschik niet over een datum. Ik weet wel dat het Vlaams Energieagentschap hier prioritair mee bezig is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Patricia De Waele tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de leegstandsheffing

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Lieten.

Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Voorzitter, mijn vraag om uitleg betreft de praktische gevolgen van de leegstandsheffing. Een eigenaar van een pand waarvoor een onbewoonbaarheids- of leegstandsverklaring is afgekondigd, beschikt wettelijk over een termijn van 12 maanden om zich in regel te stellen. Indien dit op de vervalddag niet is gebeurd, wordt een heffing toegepast. Indien een onroerend goed waarvoor een onbewoonbaarheids- of leegstandsverklaring is afgekondigd, van eigenaar verandert, moet dit op een of andere manier aan de inventarisbeheerder, het Agentschap Vlaamse Belastingdienst of de gemeenteontvanger kunnen worden gemeld. Indien hij er niet in slaagt de woning binnen de gestelde termijn in orde te brengen, zal de nieuwe eigenaar immers de heffing moeten betalen.

Indien de inventarisbeheerder, het Agentschap Vlaamse Belastingdienst of de financieel beheerder van de gemeente geen rekening houden met een eigendomsverandering, belandt de heffing nog in de bus van de voormalige eigenaar. Er bestaat een beroepsprocedure om onrechtmatige heffingen ongedaan te maken of naar de nieuwe eigenaar door te sturen. Om een beroep in te dienen, doen de eigenaars veelal een beroep op een advocaat. Hier komen zware kosten en heel wat administratieve rompslomp bij kijken. Bovendien duurt dit minimaal zes maanden. Dit betekent dat heel wat onzekerheid op de schouders van de voormalige eigenaar rust.

Minister, uit de praktijk blijkt dat de betrokken administraties niet steeds optimaal samenwerken. In de gevallen die mij zijn gesignaleerd, bleken de inventarisbeheerder of het Agentschap Vlaamse Belastingdienst niet altijd op de hoogte te zijn van de verkoop van een onroerend goed. Op welke manier kan een betere samenwerking worden geregeld? Kan eventueel met een kruispuntdatabank worden gewerkt om de informatie beter op elkaar af te stemmen?

De voorzitter: Mevrouw Homans heeft het woord.

Mevrouw Liesbeth Homans: Voorzitter, ik kan me best voorstellen dat bepaalde diensten niet op de hoogte zijn. Volgens mij ligt hier ook een taak voor de verkoper van het goed weggelegd. Volgens mij is die zelfs verplicht om de overdracht van het pand binnen een termijn van 7 dagen zelf te melden of door zijn notaris te laten melden. In dat geval zal hij natuurlijk geen belastingen meer moeten betalen. Het goed is immers zijn eigendom niet meer.

Ik begrijp de vraag van mevrouw De Waele. Ik vind evenwel dat de particuliere eigenaars in dit verband ook een taak hebben. De overheid moet die taak niet alleen op zich nemen.

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Voorzitter, als ik me niet vergis, heeft het agentschap voor Binnenlands Bestuur een zeer goed modelreglement opgesteld. Dit is overgemaakt aan de gemeenten. Dit reglement houdt, zoals mevrouw Homans al heeft verklaard, een verplichting voor de overdrager van het onroerend goed in. Heel wat gemeentebesturen leggen dit reglement momenteel ter goedkeuring aan hun gemeenteraad voor. Het zal hen in de toekomst helpen dergelijke problemen te voorkomen.

De voorzitter: Minister Lieten heeft het woord.

Minister Ingrid Lieten: Voorzitter, allereerst wil ik erop wijzen dat de procedures betreffende de verwaarloosde en de ongeschikt en onbewoonbaar verklaarde gebouwen en betreffende de leegstand een verschillend verloop en een verschillende juridische basis kennen.

De heffing op de verwaarloosde gebouwen en de ongeschikt of onbewoonbaar verklaarde woningen is geregeld in het zogenaamde Heffingsdecreet van 1995. Sinds 1 januari 2010 is de bestrijding van de leegstand in het Grond- en Pandendecreet geregeld.

Sinds dit jaar is leegstand een gemeentelijke aangelegenheid. Dit houdt in dat de gemeenten zelf voor de opbouw van een leegstandsregister instaan. Ze beslissen autonoom of ze een heffing op leegstaande woningen en gebouwen invoeren. Bovendien kan een gemeente die een heffing invoert in een aantal gronden van vrijstelling voorzien. Het is niet zo dat automatisch een heffing wordt toegepast indien een woning of een gebouw na 12 maanden nog steeds leegstaat.

Voor verwaarloosde gebouwen en woningen en voor ongeschikt of onbewoonbaar verklaarde woningen is de gewestelijke regeling van toepassing. Het agentschap Wonen-Vlaanderen beheert de gewestelijke inventaris voor 291 Vlaamse gemeenten. Daarnaast staan zeventien gemeenten zelf voor het beheer van die inventaris in. De inventarisbeheerders gebruiken de gegevens uit de kadastrale legger om de zakelijk gerechtigden te kennen. Deze gegevens worden eenmaal per jaar geactualiseerd. De legger geeft de toestand op 1 januari van een jaar weer en wordt in april of mei opgeladen. Een recente eigendomsoverdracht is bijgevolg niet steeds gekend. Bovendien worden hoogstens vier zakelijk gerechtigden weergegeven. Als een inventarisbeheerder aanwijzingen heeft dat een eigendomsoverdracht heeft plaatsgevonden of vermoedt dat er nog zakelijk gerechtigden zijn, schrijft hij het registratiekantoor aan. Andere en betere informatiekanalen staan momenteel niet ter beschikking.

In 2008 hebben mijn diensten, samen met de Coördinatieceel Vlaams e-government (CORVE), overleg gestart met de afdeling patrimoniumbeheer van de FOD Financiën. Dit overleg is bedoeld om de uitwisseling van informatie te verbeteren. Uit die contacten is gebleken dat de federale overheid aan een nieuwe webservice werkt. Die webservice zal het mogelijk maken de kadastrale gegevens beter en sneller te ontsluiten. Hierdoor zou op termijn de meest actuele status kunnen worden opgevraagd. Er is ons nog geen timing meegedeeld. De minister gaat ervan uit dat het nog even kan duren voor het nieuwe systeem operationeel is. De ontwikkeling ervan zal in elk geval nauwkeurig worden opgevolgd. Heel wat andere instanties zijn trouwens vragende partij om een betere gegevensuitwisseling inzake het patrimoniumbeheer tot stand te brengen.

De minister wil tevens benadrukken dat een belangrijke verantwoordelijkheid bij de notaris en bij de verkoper berust. Volgens de gewestelijke regelgeving moet een van de betrokkenen de inventarisbeheerder en het Agentschap Vlaamse Belastingdienst ten laatste een week na de eigendomsoverdracht op de hoogte brengen. Als die kennisgeving niet gebeurd is, blijft de verkoper belastingplichtig voor de eerstvolgende heffing. De zakelijk gerechtigden worden meermaals geïnformeerd over die meldingsplicht, zowel bij de opname op de inventaris als in de jaarlijkse herinneringsbrief.

Wat leegstaande woningen betreft die sedert 1 januari onder het regime van het decreet Grond- en Pandenbeleid vallen, kunnen de gemeenten die een heffing instellen, in het heffingsreglement vastleggen op welke manier de kennisgeving moet gebeuren. Het decreet zelf vermeldt in het standaardkader de notaris, maar de gemeenten kunnen daarvan afwijken.

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Minister, ik dank u voor het antwoord. U geeft aan dat er wel iets schort aan die informatie-uitwisseling. Ik ben al blij te vernemen dat men iets wil doen aan het probleem.

De collega's hebben al aangegeven dat er ook een meldingsplicht is. Ik denk niet dat het een echte plicht is, maar meer een gewoonte van de notaris. Zelfs als dat in een akte vermeld wordt, veronderstelt een verkoper dikwijls dat de kous af is. De verkoper is meestal een leek. Die moet een beroep kunnen doen op professionele informatie. Zelfs als die stap gezet is, schort er wel eens iets aan de doorsijpeling van de informatie omtrent registratie.

Ik hoor dat het zeker en vast met de federale regering zal worden bekeken. Kunnen wij op Vlaams niveau niet een stap voor zijn en kunnen wij niet over de juiste middelen beschikken om zelf iets in handen te nemen zodat die onnodige heffingen niet meer zullen gebeuren?

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Dirk de Kort tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het complexe en uitgebreide inschrijvingsstelsel voor sociale woningen

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Lieten.

De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Voorzitter, minister, het huidige inschrijvingsstelsel dat door sociale huisvestingsmaatschappijen gehanteerd wordt, zorgt ervoor dat de kandidaat-huurder een heleboel attesten moet binnenbrengen, zoals een bewijs van inkomen, een voorkeurslijst, eventueel een invaliditeitsattest en een attest inzake taal- en inburgeringsbereidheid. Het neemt doorgaans dan ook veel tijd in beslag vooraleer het aanvraagdossier volledig is. De kandidaat-huurder moet bovendien zelf bij een hele reeks instanties aankloppen om alle gevraagde documenten en stukken te verkrijgen. Voor heel wat kandidaat-huurders is dat een zware opgave. Gelukkig is er dikwijls een goede begeleiding bij de plaatselijke OCMW's.

Hierbij speelt ook nog het perverse effect van de wachtlijsten. Door de wachttijd zijn de gegevens die bij de kandidatuur of het aanvraagdossier gevoegd werden, nooit up-to-date op het moment dat de kandidaat-huurder in aanmerking komt voor de toewijzing van een sociale woning. Dit betekent dat het dossier dan voor een groot deel opnieuw moet worden samengesteld, en dat betekent opnieuw tijdverlies.

De kandidaat-huurder heeft het recht om bij zijn inschrijving al meteen een keuze te maken of een voorkeur op te geven. Hij kan kiezen uit het patrimonium dat de sociale huisvestingsmaatschappijen ter beschikking stellen voor sociale huurders. Hij mag aangeven in welke wijk, in welke straat, zelfs in welk gebouw hij graag wil wonen. De huurder kan zelf beslissen hoeveel mogelijkheden hij op de keuzelijst aankruist. Deze keuzelijst hoort bij het aanvraagformulier. De kandidaat-huurders hebben bovendien het recht om zich in te schrijven op de wachtlijsten van de sociale huisvestingsmaatschappijen van de omliggende gemeenten.

Dit alles neemt niet alleen veel tijd in beslag, maar zorgt ook voor een zware werklast voor de sociale huisvestingsmaatschappijen en voor een enorme papierberg. Daarbij komt nog dat, als de kandidaat-huurder zijn keuze sterk beperkt, soms tot zelfs een bepaalde woning, zijn kansen op een toewijzing nagenoeg nihil worden, met als gevolg dat hij gewoon blijft staan op de wachtlijst. Hoe beperkter de keuze, hoe groter de kans dat de kandidaat-huurder langer moet wachten op een geschikte sociale woning. Bij een te lange wachttijd kan de kandidaat-huurder in bepaalde omstandigheden wel aanspraak maken op een huursubsidie.

In hoever erkent de minister de vaststelling dat het huidige inschrijvingsstelsel voor sociale woningen veel te uitgebreid, te complex en enorm tijdrovend is? Op welke manier kan hieraan iets verholpen worden en binnen welke termijn? In welke mate werd al onderzocht of het elektronisch ter beschikking stellen van de sociale huisvestingsmaatschappijen via een centraal inschrijvingsregister – vergelijk het met de Kruispuntbank – van alle gegevens die nodig zijn om een aanvraagdossier volledig te maken en die voor het overgrote deel verspreid zitten over verscheidene overheidsinstanties, niet de best mogelijke oplossing zou bieden? Welke planning en timing acht de minister op dat vlak mogelijk? In hoever acht de minister het noodzakelijk en/of wenselijk om ook de keuzelijst enigszins te hervormen? In welke mate zal onderzocht worden of aan de kandidaat-huurder een beperking kan worden opgelegd bij het maken van zijn keuzes voor een sociale huurwoning?

De voorzitter: Mevrouw Homans heeft het woord.

Mevrouw Liesbeth Homans: Voorzitter, ik denk dat het geenszins de bedoeling is van de heer de Kort om bepaalde attesten af te schaffen. Als voorzitter van een huisvestingsmaatschappij weet hij uiteraard waarover ik het heb. Er is inderdaad een grote werkdruk, maar ik wil er toch voor pleiten om bepaalde attesten zeker niet af te schaffen, bijvoorbeeld het al dan niet hebben van een eigendom in binnen- of buitenland. Deze voorwaarden moeten we echt wel blijven handhaven, al is het maar om misbruiken tegen te gaan. Ik neem aan dat de heer de Kort het erover eens is dat dat absoluut behouden moet blijven.

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Voorzitter, ik wil me graag aansluiten bij de vraag voor wat betreft het centraal wachtregister. Er is al meermaals voor gepleit. Ik heb altijd begrepen dat er zich een aantal praktische problemen stelden, maar ik denk dat het hier een oplossing biedt. Bovendien geeft het een accuraat beeld van hoeveel wachtenden er effectief zijn voor een sociale woning en het maakt de situatie van sociale huurders een stuk makkelijker op praktisch vlak, omdat ze zich niet bij verschillende huisvestingsmaatschappijen moeten inschrijven.

Wat betreft het probleem van de aan te kruisen woningen moet worden gezegd dat het aantal al wordt beperkt. Vorige legislatuur is immers beslist dat huurders niet meer dan twee keer een sociale woning mogen weigeren. Als men huursubsidies aan kandidaat-huurders zou geven, dan moeten we ervoor zorgen dat er zich geen misbruiken voordoen. Ik zou toch niet te rigide optreden en de keuzevrijheid van de mensen wegnemen.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: CD&V past voor een centraal wachtregister, om dan in een tweede fase naar een centraal inschrijvingsregister te gaan.

De voorzitter: Minister Lieten heeft het woord.

Minister Ingrid Lieten: Voorzitter, collega's, een goed inschrijvingssysteem voor sociale woningen moet zowel rekening houden met de wensen van de kandidaat-huurder als met de wensen van de verhuurder. Een belangrijk feit is dat de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen (VMSW) meer en meer investeert in het stroomlijnen van de gegevensuitwisseling en de koppeling van verschillende databanken, zoals de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid en de Kruispuntbank Inburgering. Dat zorgt ervoor dat de huurder niet meer zelf moet aantonen of hij of zij voldoet aan bepaalde voorwaarden, want de verhuurder kan dit zelf online nagaan.

In de toekomst zal de VMSW zich ook aansluiten bij de TETRA-databank van de FOD Sociale Zekerheid met betrekking tot personen met een handicap, en de integratie van het vervangingsinkomen in de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid. Ook voor de controle van de eigendomsvoorwaarde zou er in 2010-2011 een dienst worden aangeboden waarvan de sociale huisvestingsmaatschappijen gebruik kunnen maken.

Het blijft echter een feit dat de huurder nog een aantal manuele verrichtingen moet doen in het kader van zijn aanvraag. Ik verwijs dan naar de bepaling van het aantal personen ten laste, de keuze van het type en de ligging van de gewenste woning en de maximale huur die men wil betalen, eventueel de handicap van de huurder, het feit of men op basis van het huidig inkomen wel voldoet aan de inkomensgrens, of men al dan niet in een collectieve schuldenregeling zit, de vrijstelling op de eigendomsvoorwaarde, het feit of men eventueel in aanmerking komt voor een prioritaire toewijzing, enzovoort.

Dat is echter in het voordeel van de kandidaat-huurder, aangezien men zo kan inspelen op de woonwensen en de budgettaire mogelijkheden van de huurder. Het is immers de bedoeling om zo veel mogelijk woningen toe te wijzen op maat van de wensen en noden van de kandidaat-huurders.

In welke mate is al onderzocht of het elektronisch ter beschikking stellen van informatie aan de sociale huisvestingmaatschappijen via een centraal inschrijvingsregister kan? Mijn antwoord zit al grotendeels vervat in het antwoord op de vorige vraag: de VMSW doet maximale inspanningen om elke beschikbare databron te ontsluiten voor de sociale huisvestingmaatschappijen. Een kruispuntbank is echter niet hetzelfde als een centraal inschrijvingsregister. Een centraal register zou een meerwaarde kunnen hebben, maar mag ook niet overschat worden. De sociale huisvestingmaatschappijen zullen altijd baat blijven hebben bij een persoonlijk gesprek met de kandidaat-huurder om inzicht te verwerven in zijn woonwensen of -vereisten, zoals de nood aan een aangepaste woning.

Wanneer een kandidaat-huurder zich inschrijft bij een sociale huisvestingmaatschappij, kan hij zijn voorkeur inzake type, ligging en gewenste huurprijs meedelen. De maatschappij hoeft de huurder niet te volgen. Wanneer zij oordeelt dat een toewijzing wegens de specifieke wensen van de kandidaat-huurder vrijwel onmogelijk wordt, kan ze de voorkeur negeren. Omwille van hun specifieke situatie – zeker inzake het patrimonium – zijn de sociale verhuurdermaatschappijen het best geplaatst om te oordelen of een voorkeur van een kandidaat-huurder al dan niet wordt gerespecteerd.

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Minister, ik denk dat we er in de vorige legislatuur steeds met de beste bedoelingen voor hebben gezorgd dat bijkomende voorwaarden worden opgelegd. Men moet allerlei attesten voorleggen, en het wordt misschien nu eens tijd om dat te evalueren. Zijn ze allemaal even zinvol? We moeten nagaan of er geen problemen opduiken en of we niet moeten bijsturen. Ik geef een voorbeeld. De inkomensvoorwaarde bepaalt dat men zijn inkomen in de afgelopen 3 jaar moet bewijzen. Zeker met de veranderingen ten gevolge de crisis verandert de situatie soms, en dat zorgt voor problemen. Ik hoop dat we dat in overleg met de sector kunnen evalueren en eventueel kunnen bijsturen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de keuring van elektrische installaties in de sociale woningen

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Lieten.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Voorzitter, minister, collega's, naar aanleiding van de antwoorden op schriftelijke vragen heb ik deze vraag om uitleg ingediend. Het gaat over het Algemeen Reglement op de Elektrische Installaties (AREI), waarin wordt bepaald dat elke huishoudelijke installatie om de 25 jaar aan een controle van een erkend keuringsorganisme moet worden onderworpen. Concreet wil dit zeggen dat alle elektrische installaties die vanaf 1 oktober 1981 in gebruik zijn genomen en 25 jaar oud zijn, door een erkend keuringsmechanisme gecontroleerd moeten worden. In geval van een negatief controleverslag heeft de eigenaar 1 jaar de tijd om de problemen te verhelpen.

Voor woningen van voor 1 oktober 1981 – veel van die woningen zijn in handen van onze bouwmaatschappijen – is geen controle verplicht, tenzij er een eigendomsoverdracht gebeurt. Wel wordt aanbevolen om deze installaties uit te rusten met veiligheidsvoorzieningen, zoals een aarding en verliesstromschakelaars. In een schriftelijke vraag van december 2009 vroeg ik de minister hoe de sector van de sociale huisvesting deze regelgeving aanpakt. Mijn verbazing was groot toen ik uit het antwoord vernam dat de VMSW eigenlijk niet over informatie beschikt. Dat is enigszins logisch omdat de VMSW niet verantwoordelijk is, maar het verbaast toch dat men niet over informatie beschikt. De huisvestingmaatschappijen zijn

verantwoordelijk, maar de koepel zou toch een globaal overzicht moeten behouden en dus over informatie moeten beschikken.

De zwaksten wonen vooral in de oudste woningen, en daar is het aantal verhuisbewegingen het grootst. Ik ben zelf ook bestuurder van een bouwmaatschappij. We doen regelmatig plaatsbezoeken. Ik heb niet de gelegenheid gehad om een fotoreportage te maken, maar als we zien hoe woningen worden achtergelaten ... Vaak laten bouwmaatschappijen bij nieuwe verhuurbewegingen alles bij het oude, met alle gevolgen van dien. Meestal gaat het over oudere woningen en de elektriciteitsvoorziening daar. Daar heeft men allerlei dingen bij aangelegd, tot zelfs in de badkamer. De vraag rijst hoe Brussel de bouwmaatschappijen daarop kan wijzen. Het is misschien wat delicaat, want het is niet de bedoeling dat er nieuwe attesten komen, maar we moeten bekijken of daar in huurcontracten eventueel geen aandacht aan kan worden besteed. In een nieuw huurcontract zou de erkende vennootschap dan erkennen dat alles in orde is. Vandaag is dat zeker niet het geval.

Minister, kunt u garanderen dat de huisvestingsmaatschappijen deze regels strikt volgen? Ik heb het gevoel dat dit niet zo is. Hoe gebeurt dat concreet? Waarom houdt de VMSW deze gegevens niet bij? Is er dan geen enkele vorm van controle? Wordt een ongeoorloofde uitbreiding door de huurder zelf – een kabeltje hier en een kabeltje daar – nergens gereguleerd, bijvoorbeeld in huurcontracten? Bestaat er geen enkele vorm van controle op? Mijn zorg betreft vooral de huurders van die bouwmaatschappijen en de aansprakelijkheid van de bouwmaatschappijen.

De voorzitter: Minister Lieten heeft het woord.

Minister Ingrid Lieten: Voorzitter, mijnheer Decaluwe, zoals vermeld in het antwoord op uw schriftelijke vraag zijn alle huisvestingsmaatschappijen door de VMSW gewezen op hun verplichtingen ter zake. Daarbij werd ook de grote verantwoordelijkheid van de huisvestingsmaatschappij, en in het bijzonder van de directeur, verduidelijkt.

Uit vragen die de VMSW vanuit het werkveld bereiken, blijkt dat de sociale huisvestingsmaatschappijen wel degelijk met de herkeuringen bezig zijn. Er is echter geen systematische opvolging. De controle op de elektriciteitsinstallaties van de huisvestingsmaatschappijen is verder identiek aan die op andere woningen, met dat verschil dat de sociale huisvestingsmaatschappijen expliciet op hun verplichtingen werden gewezen.

De 25-jarige controle geldt niet voor oudere installaties, hoewel daarop misschien zelfs meer en betere controle aangewezen is. Het bijhouden van statistieken is mee daardoor weinig relevant. Wel worden alle sociale huisvestingsmaatschappijen er door de VMSW toe gestimuleerd een renovatie- en onderhoudsplanung op te stellen, waarbij veiligheid de eerste prioriteit vormt. De ervaring van enkele maatschappijen leert dat, als een willekeurige elektriciteitsinstallatie door diverse keuringsorganismen wordt geïnspecteerd, het ene in veel gevallen wel een attest verstrekt, terwijl het andere dat weigert. Uiteraard voert de VMSW geen controles meer uit. De VMSW heeft bij haar oprichting de vroegere controlefunctie van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) aan het agentschap Inspectie RWO afgestaan. Die instantie controleert de werking van de huisvestingsmaatschappijen via toezichthouders. De toezichthouder kan op basis van artikel 29, paragraaf 2, van de Vlaamse Wooncode de beheersorganen van de sociale huisvestingsmaatschappijen aanspreken, om na te gaan of de elektrische installaties die in gebruik genomen zijn na 1 oktober 1981 en ouder zijn dan 25 jaar, werden gecontroleerd door een erkend keuringsmechanisme.

Artikel 18 van de typehuurovereenkomst bepaalt dat de huurder alleen veranderingen mag aanbrengen aan de woning als de verhuurder daarvoor vooraf zijn schriftelijke toestemming heeft verleend. Uiteraard wordt er nooit toestemming gegeven voor een ongeoorloofde uitbreiding van de elektrische installatie. Verder bepaalt dit artikel dat, als de huurder zonder toestemming veranderingen heeft aangebracht, de verhuurder het recht heeft om te eisen dat de woning onmiddellijk in de oorspronkelijke staat wordt hersteld. Het is aan de verhuurder

om, bij de beëindiging van de huurovereenkomst en op het moment dat de tegensprekelijke plaatsbeschrijving wordt opgemaakt, te controleren of de woning in dezelfde staat wordt achtergelaten als die waarin ze zich bevond bij de inhuurneming. Ongeoorloofde uitbreidingen die sommige huurders aanbrengen, zijn dus illegaal en onder verantwoordelijkheid van de huurder. Wanneer die toestanden worden vastgesteld – meestal is dat bij een huurderswissel, maar soms ook bij een gewoon plaatsbezoek – wordt een keuring verricht en worden de nodige aanpassingen aangebracht. Meer periodieke controles, naast de door het AREI verplichte, zijn niet opgelegd.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Er is natuurlijk een groot verschil tussen de theorie en de praktijk. Daarom is het misschien toch wel goed dat de VMSW de bouwmaatschappijen daar regelmatig en systematisch op wijst. Het zijn natuurlijk de bouwmaatschappijen die verantwoordelijk zijn. Meer kunnen we niet doen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Robrecht Bothuyne tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de energieconvenanten

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Lieten.

De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Voorzitter, sinds 2002 bestaat het systeem van de energieconvenanten, waarmee we onze energie-intensieve industrie energie-efficiënter willen laten werken. Door toe te treden tot het convenant nemen de bedrijven de verplichting op zich om de energie-efficiëntie van hun procesinstallaties op wereldtopniveau te brengen en/of te behouden tegen 2012, er rekening mee houdend dat het wereldtopniveau ondertussen ook zal verbeteren. De Vlaamse overheid garandeert als tegenprestatie geen andere verplichtingen op te leggen, zoals een energie- of CO₂-heffing.

In de beleidsnota van minister Van den Bossche is het volgende te lezen: “Convenanten zijn flexibeler dan wetgeving. Ze laten toe om in de praktijk en op korte termijn verder te gaan dan wat met de bestaande wetgeving mogelijk is. Convenanten verhogen de kennis over energiebesparingstechnieken en zorgen zo voor belangrijke leereffecten, die op termijn belangrijker zijn dan de behaalde energiebesparing en emissiereducties tijdens de looptijd van de convenanten. Zo blijkt uit de evaluatie van het benchmarkingconvenant in december 2008, dat het convenant een mentaliteitswijziging heeft teweeggebracht bij de deelnemende bedrijven en sectoren.” Vrijwel alle grote industriële energieverbruikers in Vlaanderen hebben een convenant. In totaal gaat het over 182 bedrijven. Ze vertegenwoordigen 80 percent van het industrieel energieverbruik in Vlaanderen en kunnen zich, inzake energiezuinigheid, met de wereldtop in hun sector meten.

Bij de opstart van het convenant in 2002 bedroeg de voorsprong tegenover de wereldtop ongeveer 10 petajoule. In 2007 verbeterde die voorsprong tot 23,6 petajoule en dat dankzij de investeringen in die eerste jaren van het convenant. In 2008, echter, daalde die voorsprong tot 1 petajoule en in 2009 dreigt de voorsprong blijkbaar verloren te gaan. Een aantal sectoren, zoals de textiel-, metaal-, papier- en chemiesector, zouden nog meer moeten investeren in energie-efficiëntie.

Het absolute energiegebruik bij de Vlaamse industrie is in 2008, grotendeels door de verminderde activiteit na september door de crisis, 28,5 percent onder dat van 2007 gebleven. Het energiegebruik van de Vlaamse industrie lag in 2008 zelfs lager dan in 2002. De Commissie Benchmarking berekende dat de Vlaamse bedrijven in 2008, alle samen, 32,58

miljoen ton CO₂ hebben uitgestoten. Dat is 1,1 miljoen ton minder dan de 33,68 miljoen ton in 2007 en zelfs minder dan in het beginjaar 2002. De hoeveelheid vermeden CO₂ bedroeg in 2008 echter slechts 1,64 miljoen ton tegenover 2,42 miljoen ton in 2007. Hier speelt opnieuw de crisis een duidelijke rol. Alles samen bewijzen deze cijfers dat de convenanten goede resultaten kunnen voorleggen, maar dat de crisis en andere factoren een bedreiging kunnen zijn om de doelstellingen te halen, vooral op lange termijn.

Minister, u gaf intussen aan dat u de huidige convenanten zou willen verbreden en opdelen in drie categorieën: energiezuinige productontwikkeling, de inzet van duurzame energie en de reductie van andere broeikasgassen. Ook is er sprake van het opnemen van transport en logistiek in het convenant, dus om verder te gaan dan louter en alleen de productieprocessen. De nieuwe voorwaarden van het convenant zouden al eind 2010 bekend moeten zijn om ze dan vanaf 2012 concreet te kunnen toepassen.

Minister, hebt u al zicht op de prestaties van 2009? Zet de trend van eind 2008 zich door? Erkent u dat onze voorsprong tegenover de wereldtop slinkt? Zal de industrie de doelstellingen van het convenant, namelijk het bereiken van de wereldtop uiterlijk tegen 2012, nog kunnen realiseren? Wat zult u ondernemen om die doelstelling te ondersteunen? Voorziet u in extra stimuli? Zo ja, binnen welke tijdspanne ziet u dat?

Wat betreft de nieuwe termijn dienen eind 2010 de nieuwe voorwaarden bekend te zijn. Hoe zullen die nieuwe voorwaarden tot stand komen? Wordt er bilateraal overlegd met de verschillende bedrijven of wordt het een gezamenlijke aanpak, gezien de verbreding naar andere sectoren en doelgroepen, zoals kmo's?

De voorzitter: Minister Lieten heeft het woord.

Minister Ingrid Lieten: Er is nog geen zicht op de prestaties van vorig jaar. Volgens artikel 7, lid 1, van het benchmarkingconvenant moeten de toegetreten ondernemingen uiterlijk op 1 april aan het Verificatiebureau verslag uitbrengen over het voorgaande kalenderjaar. Pas nadien kunnen de gegevens geverifieerd worden en vervolgens doorgestuurd worden voor rapportage aan de Commissie Benchmarking. Pas eind dit jaar hebben we zicht op de prestaties van 2009.

Uit de cijfers van het jaarverslag 2008 van de Commissie Benchmarking valt af te leiden dat de gemiddelde voorsprong tegenover de wereldtop jaar na jaar vergrootte tot in 2007. In 2008 is die voorsprong, zoals u ook stelt, voor het eerst gedaald. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de finale doelstelling van het benchmarkingconvenant, namelijk het bereiken van de wereldtop uiterlijk tegen 2012, niet zal kunnen worden gehaald. In de eerste plaats omdat tot nog toe blijkt dat de convenantbedrijven globaal genomen, ondanks de economische crisis, nog steeds beter scoren dan de wereldtop. Verder omdat de convenantbedrijven de geplande investeringen blijven uitvoeren. Tot nu toe werden slechts twee bedrijven bij de Commissie Benchmarking aangemeld omdat zij tekortschoten in het uitvoeren van hun verplichtingen. Zij werden bijgestuurd. Dat betekent dat de andere 180 van de 182 vestigingen op schema zitten.

De beleidsaanpak voor energie-efficiëntieverbetering in ondernemingen wordt opgesplitst in twee doelgroepen: de grote en middelgrote energie-intensieve ondernemingen en de minder energie-intensieve ondernemingen. Kmo's vallen onder de doelgroep van de minder energie-intensieve ondernemingen en dus niet onder de doelgroep van het nieuwe, verbeterde convenant.

Bij de huidige convenanten worden de toegetreten ondernemingen vertegenwoordigd door hun sectororganisaties. Die zijn steeds de gesprekspartner geweest van de Vlaamse overheid. Het overleg tussen de Vlaamse overheid en de bedrijven in het kader van het verbreed convenant zal ook via de sectororganisaties verlopen. Hetzelfde geldt voor de kleinere bedrijven, waarvoor het regeerakkoord eventueel gerichtere convenanten voorziet.

De heer Robrecht Bothuynne: Dank u wel voor uw antwoord, minister. Ik veronderstel dat we hier later nog op terugkomen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Tine Eerlingen tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) en Minaraad tot administratieve vereenvoudiging bij de toekenning van energiepremies en de invoering van één energieloket

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Lieten.

Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Voorzitter, minister, collega's, de zorg voor het klimaat en energiebesparende maatregelen vormen een recurrent thema in onze samenleving. In deze commissie is het ook al regelmatig aan bod gekomen. Ik ben blij dat we gisteren aan de Dikke-truiendag konden deelnemen, een mooi symbool.

We hoeven niet altijd in te boeten aan comfort. We kunnen ook energie besparen door het plaatsen van isolatie, condenserende ketels enzovoort. De Vlaamse Regering belooft de mensen hiervoor met verschillende premies. Er zijn dan ook veel mensen die die inspanning willen leveren. Ik denk dat iedereen het ermee eens is dat de aanvraag en de uitbetaling van die premies eenvoudiger en transparanter zouden moeten zijn.

Het is ook daartoe dat de Vlaamse Regering al een ontwerpbesluit indiende tot wijziging van de administratieve regeling van enkele energiepremies, met name: tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 december 1992 houdende de instelling van een aanpassingspremie en een verbeteringspremie voor woningen en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 2 maart 2007 inzake de openbaredienstverplichtingen ter bevordering van het rationeel energiegebruik en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 9 mei 2008 tot toekenning van premies voor het uitvoeren van energiebesparende investeringen in woongebouwen.

Hiermee beoogde de Vlaamse Regering onder andere een meer klantvriendelijke uitbetalingsprocedure voor beschermde klanten die dakisolatie hebben laten plaatsen door erkende aannemers. Aan de tegemoetkoming zelf werd niet echt iets veranderd. Op 21 december 2009 vroeg u, minister, hierover advies aan de SERV en de Minaraad. Dit advies werd op 28 januari aan u meegedeeld.

Dit advies bevat een aantal concrete punten. De raden merken op dat de vastgestelde problemen – de complexe administratieve procedure en het gevaar van oversubsidiëring – reeds werden voorspeld en dat deze problemen hadden kunnen worden vermeden. Ze zijn van mening dat de voorgestelde nieuwe procedure niet voldoet. De regeling blijft onnodig complex en geeft slechts een aanpassing voor een beperkte groep. Ze suggereren om de premies te laten uitbetalen via een eenloketsysteem. Dit eenloketsysteem staat niet vermeld in dit ontwerpbesluit, en dit is volgens hen een gemiste kans. Daarnaast vinden ze ook dat dit besluit eerder iets weg heeft van 'symptoombestrijding' in plaats van een echte structurele aanpak. Beide raden vragen dan ook een grondige evaluatie en verbetering van de effectiviteit en efficiëntie van de energiepremies.

Minister, u hebt dat advies waarschijnlijk goed gelezen. De kritiek en het advies zijn heel duidelijk. Ik vind het een goede zaak dat de beschermde klanten intussen op een meer transparante manier een tegemoetkoming kunnen ontvangen. Het zijn immers zij die het moeilijkst toegang krijgen tot de premies en voor wie een snelle en transparante uitbetaling belangrijk is.

Maar ik denk dat iedereen baat heeft bij meer transparantie. Er zijn intussen al enkele steden en gemeenten die een eenloketsysteem voor energiebesparende maatregelen hebben geïnstalleerd, vaak in combinatie met de Woonwinkel.

Minister, een van de meest concrete punten is de vraag naar de instelling van een eenloket-systeem waarbij de verschillende premies door één instantie worden uitbetaald. Zult u ingaan op dit advies? Is er al een zicht op de instelling van zo'n loket? Hoe kan dat er eventueel uitzien? Is men al concreet bezig met een onderzoek? Zal dit eenloketsysteem enkel gelden voor energiepremies, of zullen ook de woonpremies worden opgenomen? Ik heb hier een lijst met alle premies, maar het is een hele boterham. Het is voor veel mensen niet eenvoudig om er hun weg in te vinden en velen zien op tegen de administratieve last. Komt er nog een herziening van het besluit en zal het invoeren van een eenloketsysteem waardoor de verschillende premies door één instantie worden uitbetaald, hierin worden opgenomen?

De voorzitter: Minister Lieten heeft het woord.

Minister Ingrid Lieten: Voorzitter, collega's, in het regeerakkoord van 13 juli 2009 is opgenomen dat de Vlaamse Regering, met het oog op een efficiëntere inzet van de middelen en eenvoudigere procedures voor de diverse actoren, stappen zal zetten ter vereenvoudiging en stroomlijning van de geldende steunmaatregelen voor energiebesparende investeringen. De Vlaamse Regering zal dit doen in overleg met zowel de federale overheid als de lokale besturen en streven naar één loket voor de steunmaatregelen.

In de beleidsnota Energie is het evalueren en stroomlijnen van de financiële ondersteuningsmaatregelen voor energiebesparende investeringen in woningen als belangrijke beleidsprioriteit opgenomen.

Het onderzoek naar het stroomlijnen en de effectiviteitverhoging van de premiereregelingen voor energiebesparende investeringen zal door het Vlaams Energieagentschap (VEA) worden uitgevoerd in het kader van de evaluatie van de openbardienstverplichtingen inzake rationeel energiegebruik (REG) van de netbeheerders. Het Vlaams Energieagentschap is begin 2010 gestart met deze evaluatie.

In 2010 wenst de minister dus duidelijkheid over de mogelijkheden tot stroomlijning van de energiepremies. Op Vlaams niveau zal ook afstemming worden gezocht tussen de beleidsvelden Energie en Wonen, zodat het duidelijk wordt welke investeringen worden ondersteund en aan welke technische voorwaarden moet worden voldaan. Overlappendingen tussen verschillende ondersteuningsmaatregelen moeten worden weggewerkt. Het Vlaams Energieagentschap en het Agentschap Wonen Vlaanderen hebben in opdracht van de minister hierover al eind vorig jaar het overleg opgestart.

Afstemming met de ondersteuningsmaatregelen voor energiebesparende investeringen op federaal niveau, wordt nagestreefd via Energie-Overleg (Enover): het geïnstitutionaliseerd overleg tussen de federale overheid en de gewesten voor energie. Voor afstemming met de lokale premiesystemen van de lokale besturen biedt de vernieuwing van de samenwerkingsovereenkomst ook een mogelijkheid.

De stroomlijning van de verschillende premies zal zeker een aanpassing van de energieregelgeving vergen. De minister wenst al te benadrukken dat het eenloketsysteem volgens haar vooral dient in te houden dat de burger maar één keer een enkele premieaanvraag meer moet indienen en het duidelijk is bij welke instantie hij dat moet doen. Uiteraard zal de minister ook waar mogelijk de processen die aan de maatregel in de backoffice gelinkt zijn, trachten te vereenvoudigen, maar de frontoffice heeft de prioriteit.

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben blij dat men er intussen mee bezig is. Ik hoop dat de maatregel zeer snel ingang zal vinden, want ik denk dat het voor veel mensen last zal besparen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■